

ΓΙΑ τούς ξρωτάς του Τολστόϊ δεν έχουμε και πολλές πληροφορίες, τόσο από τον ίδιο, όσο και από τούς βιογράφους του. 'Μάλιστα, την εποχή που ο μεγάλος Ρώσος συγγραφέυς υπηρέτησε ως ιαξιωματικός στον Καυκάσο, αγάπησε τραυλά μιαν όμορφη Κιρκασία. 'Ο ξρωτάς τον αυτός, ό έξαιρετικά σφοδρός, έδωσε στον Τολστόϊ άρκετές χαρές, μα και πολλές λύπες.

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΕΝΑΣ ΝΕΑΝΙΚΟΣ ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΤΟΛΣΤΟΪ

ρίς να την κυττάζω, άλλως τε, ήξερα ότι άκουγε το διάβασμά μου με προσοχή, ήτι είχε στηλαμένο άπ'αυτά μου το βλέμμα της και όταν γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος της συναντούσα τὰ φλογερά μάτια της, έπαινα μονομιᾶς, νὰ μιλῶ και την κῦτταζα σιωπηλός».

'Ηταν τόσο ένθουσιασμένος άπ' τὸν ξρωτά του και άπ' την καινούργια του ζωή ό Τολστόϊ, ὡστε ήθελε νὰ εγκατασταθῆ στον Καυκάσο, ν' άγοράσει

ο Τολστόϊ μόλις είχε φτάσει τότε στο Στάρι-Γιοφές — τή μικρή πολιτεία του Καυκάσου, όπου πρωτοποδητήθηκε — και έγραψε νὰ βρῆ κατοικία. 'Ανακάλυψε, τέλος, ένα μικρό σπίτι, ανέθηκε τὰ λίγα πέτρινα σκαλοπάτια της εισόδου του και έσπρωξε τὴν πόρτα του. Μιά ὡμορφη κοπέλα παρουσιάστηκε τότε, πὸ φροσύνη μονάχα ένα ρὸς ποικίαιμο. 'Η νέα έβγαλε μόλις τὸν εἶδε, μοσχοκρίνοντας τὸ πρόσωπό της, με τὸ μαρὸν Ταρταρικό της μακίαι.

'Ο Τολστόϊ, μόλις πρόλαβε νὰ ἰδῆ τὸ καλοφτιαγμένο, παρθενακό της κομμάτι πὸν διεγέρτατο κάτω από τὴν ποικαμία της, και τὰ ὡμορφα μαῖρα μάτια της, πὸν ἰδὼν νὰ νύτταζαν με μιὰ περιέργεια φοβισμένου παιδιοῦ.

'Ο νεαρός ἰαξιωματικός ζήτησε άμέσως νὰ ἰδῆ τούς γονεῖς της κοπέλλας — ἡ ὁποία ὀνομαζόταν Μαριάννα — και συμφώνησε μαζί τους γὰ τὸ νοίκι. Θὰ εγκαθίστατο σὲ μιὰ καλύβα, πλάι στο σπίτι τους κι' έτσι θὰ έβλεπε κάθε ὡρα τὴν ὡραία Μαριάννα.

'Η Μαριάννα, πονηρή ὡπως κάθε γυναίκα, κατάλαβε γρήγορα τὸ αἰσθημα τὸν Τολστόϊ και ἀπὸ κακταρία, ἢ και γὰ ν' αἰσῆση περισσότερο τὸν πόθο του, τὸν ἀπέφυγε ὅσο μπορούσε. 'Άλλως τε, ἦταν ἀρραβωνιασμένη μ' ένα γερό παλιγκράι τοῦ χωριοῦ.

'Ενα βράδι ὡστόσο, στο σπίτι ἑνὸς συνάδελφου του πὸν ἔδινε μικρὲς βεγκέρες, ὁ Τολστόϊ συνάντησε τὴ Μαριάννα.

'Ἦταν ἡ πρώτη φορά, διηγείται ὁ ἴδιος ὁ Τολστόϊ, πὸν ἔβλεπα δολιγκρο τὸ πρόσωπό της. «Ὡς τὴ μέρα ἐκείνη δὲν τὸ εἶχα ἰδεῖ, παρὰ σκεπασμένη ἴσμε τὰ μάτια με ένα ματιήλι. Εἶχαν ἄκορο λοιπὸν ὅσοι εἶλεγον πὸς ἡ Μαριάννα ἦταν τὸ ὡμορφότερο κορίτσι τοῦ χωριοῦ. Ναι, ἦταν ὡμορφη, δροσάτη, γεμάτη θγεία. Εἶχε μάτια μαῖρα πὸν σπιθοβολούσαν ἀπὸ κέρφι, ένα διαρκὲς χαμόγελο πᾶνον στὰ κόκκινα της χείλη, πὸν πάντα φλυαρούσαν και πάντα γελοῦσαν, και θαυμάσια κορμισταία. 'Υπῆρχαν και ἄλλα ὡμορφα κορίτσια στὴ διασκέδασι ἐκείνη. Μὰ ὅλοι, και ὁ συνάδελφός μου Μπελέτσκι πὸν μᾶς φιλοξενούσε, και ὁ στρατιώτης πὸν ἔφεργε τὰ γλυκά, ὅλοι, χωρὶς νὰ τὸ θέλουν, νύτταζαν τὴ Μαριάννα. Καὶ ἐκείνη εἶχε τὸ ὄφρος μᾶς νεαρῆς βασιλισσας, εὐτυχισμένης και περηφάνης, περιστοιχισμένης ἀπὸ τούς ὑπῆκοους της».

Τὸ βράδι αὐτὸ ἔγινε και μιὰ πὸν νύστιμη σσηνή. Στὴ βεγκέρα ἦταν καλεσμένος και ὁ ἀρραβωνιαστικός της Μαριάννας. Σὲ μιὰ στιγμή λοιπὸν, ὁ οἰκοδεσπότης και μερκοῖ ἄλλοι ἰαξιωματικοί, ἔπαισαν τούς δυὸ νέους και θέλησαν νὰ τούς κλείσουν μονάχους σ' ένα δωμάτιο. 'Η Μαριάννα ἀντιστεζότανε και δὲν ήθελε νὰ μπη. Κι' ὅταν, τέλος, τὴν κλείσανε ἐκεῖ μέσα διὰ τὴς βίας κι' ἔβλεψε ἡ πόρτα, ἄρχισε νὰ φωνάζη δυνατὰ. Χτιπιοῦται, ἀναποδογίρισε διάφορα ἀντιζέμενα, δὲν ήθελε ν' ἀφήση τὸν ἀρραβωνιαστικό της νὰ τὴν ἀγκυλιάσει και νὰ τὴ φιλήσει. Στὸ τέλος ὄμως κωρπάστηκε και ὑποχώρησε.

Μολταῦτα, ὅστερα ἀπὸ λίγον καιρό, ὁ ἀρραβωνιας γάλασε. Αὐτὸ κατενθουσίασε τὸν Τολστόϊ. Τώρα πειὰ θὰ εἶχε ὄλη τὴν ἐλευθερία νὰ φλερτάρη με τὴν Μαριάννα και νὰ τὴς ἔκρωρῆ τὸν ξρωτό του. Καὶ πραγματικά, αὐτὸς ὁ τόσο δειλὸς στὴς γυναίκες, ἔγινε μονομιᾶς πὸν θαρραλέος. 'Όπου συναντούσε τὴν ὡμορφη κοπέλλα, τὴν πλησίαζε και τὴς γλακομιλούσε. Συχνὰ ἐπίσης πῆγαινε και περνούσε τὴ βραδεία τὸν στο σπίτι της. Κι' ἐνὼ ἡ μητέρα της Μαριάννας καταγινοῦταν στο νοικοκυριό της, ὁ Τολστόϊ κονθέντιαζε με τούς ἄντρες.

«Κάποτε, διηγείται ὁ Τολστόϊ, ἔπαινα ένα βιβλίο και διάβαζα. 'Η Μαριάννα καθότανε μαζεμένη πᾶνω στὴν πῆλινθ θεομάστρα σάν μιὰ ἀγριοελαφίνα, ἢ σὲ καμμιά σκοτεινή γωνία τοῦ δωματιοῦ. Δὲν ἔπαινε ποτὲ μερὸς στὴς συνομιλίες, ἐγὼ ὄμως κῦτταζα τὰ μάτια της και τὸ πρόσωπό της, παρακολουθούσα τὴς παραμικρότερες κινήσεις της, κι' άκουγα καθαρά τὸν κρότο πὸν ἔκανε σπάζοντας τούς σπόρους πὸν ἔτρωγε. Χω-

μιὰ καλύβα, ν' άγοράσει πρόβατα, νὰ παντρευτῆ μὴ Κιρκασία και νὰ ζήση γιὰ πάντα στὴν ἔρημη ἐκείνη γωνία τοῦ κόσμου.

'Όταν πῆγαινε νὰ κωρηγήσει στο δάσος με τὸ τοιφεκι στὰ χείρια, συναντούσε συχνὰ τὴ Μαριάννα πὸν ἔβασκε ἐκεῖ τὰ ζῶα της. Τὴν ἀκολοθούσε τότε ὡς τὰ γέφυ ἀπέτεια και τὴ βοηθούσε νὰ μαζεύη σταρῖα.

— 'Πότε θὰ παντρευτῆς, Μαριάννα; τὴ ρωτούσε περιπαχητικά ὁ Τολστόϊ.

Και καθὼς ἐκείνη δὲν ἀπαντούσε, τὴς ἔλεγε, με ὄφρος ἀδιάφορο δῆθεν: «'Εμὰθα πὸς ἀγαπᾶς ένα ὡμορφο παλιγκράι, τὸν Λουζάνσκα. Εἶνε ἀληθεια».

— Και τί σὲ μέλλει ἔσένα;

— Τὸν ἔπ'εῖνο...

— 'Άσε με ἤσυχη, σὲ παρακαλῶ.

— Στὸ ὄραζομαι... Εἶσαι τόσο ὡμορφη, Μαριάννα!...

Δὲν τολμούσε ὡστόσο νὰ τὴς πῆ περισσότερα. Δειλία, φόβος, ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἀγάτη της, ὄλ' αὐτὰ τὸν ἔκαναν νὰ δυστάξη.

Σ' ένα γράμμα πὸν ἔστειλε τὴν ἐποχή αὐτὴ σὲ κάποιο φίλο του στὴ Μόσχα, ἔγραψε:

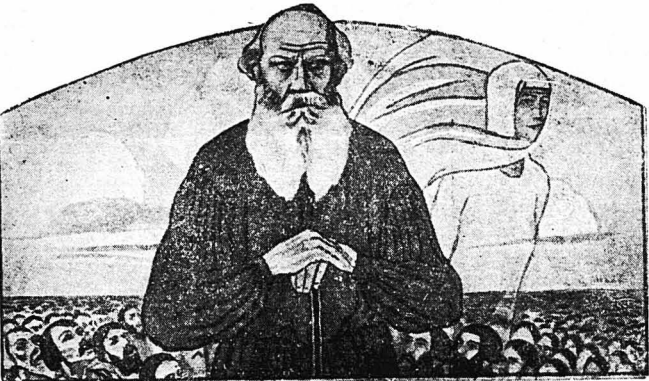
«Τρεῖς μῆνες πέρασαν ἀπότο πρωτοεῖδα τὴ Μαριάννα. Εἶχα μέσα μου βαθεῖα ριζωμένες ἀκόμη τὴς προλήψεις τὴς τάξέως μου. Δὲν πίστευα πὸς ἔθαινον ἱκανὸς ν' ἀγαπήσω μιὰ χωριατοπούλα. Τὴν ἔθαύμαζα ὡπως θαυμάζω τὴν ὡμορφία τὸν θουνοῦν και τὴ λαμπρότητα τοῦ οὐρανοῦ και δὲν μπορούσα νὰ κάνω ἄλλοιῶς, γιὰ κι' αὐτὴ εἶνε ὡμορφη σάν τὴ φύσι. 'Αγρότερα ἔννοιωσα ὅτι μοῦ εἶχε γινει πειὰ ἀπαραίτητο νὰ θαυμάσω αὐτὴ τὴν ὡμορφία, και ἀραγοτιόμουν μὴπως πραγματικά τὴν ἀγαπούσα. Μὰ δὲν αἰσθανόμουν τίποτα ἀπ' αὐτὸ πὸν λέμε ἀγάπη. Δὲν ἐπιζητούσα οὔτε μοναχικούς περιπάτους μαζί της, οὔτε ήθελα νὰ τὴν παντρευτῶ, οὔτε ἔννοιωθα καν γι' αὐτὴν πλατωνικὸν ἔρωτα. Ποθούσα νὰ τὴ βλέπω, νὰ τὴν ἀκούω, νὰ τὴν αἰσθάνομαι κοντὰ μου, και τότε, ἂν δὲν ἦμουν εὐτυχισμένος, ἦμουν πάντα ἥμερος».

'Η ἡρεμία ἢ ἡ εὐτυχία αὐτὴ — ὡπως θέλετε λάστε το — βάσταζε καιρό. 'Εξαγνα ὁ Τολστόϊ κατάλαβε ὅτι ἀγαπούσε πραγματικά, πὸν περισσότερο ἀπὸ ὅτι φανταζόταν, τὴ Μαριάννα.

'Αγαπῶ, ἔγραψε στὸν ἴδιο φίλο του στὴ Μόσχα, τὴ νέα αὐτὴ, με μιαν ἀγάπη ἀληθινή, ἀπέρατη, μοναδική. Δὲν φοβούμαι δὲ ὅτι θὰ ταπεινωθῶ ἐξ αἰτίας αὐτῆς τὴς ἀγάτης. Εἶμαι ἴσα-ἴσα γι' αὐτὸ πὸν αἰσθημα περηφάνος. Δὲν εἶνε ένα αἰσθημα ἰδανικό, σάν ἐκεῖνα πὸν αἰσθάνθηκα ἄλλοτε, δὲν εἶνε πάθος πὸν τὸ μεγάλωσι ἢ φαντασία μου, ἀκόμα λιγότερο, δὲν εἶνε μιὰ ἀγάπη σαρκική. 'Ισως στὴ γυναίκα αὐτὴ ν' ἀγαπῶ τὴ φύσι δολιγκρη, μιὰ ἐξάισια ἐνσάρκωσι τοῦ ὡραιοῦ. Δὲν τὴν ἀγαπῶ ἀπ' τὴν ἴδια μου θέλεια. Τὴν ἀγαπῶ γιὰ τὴν ἀγάτη της με ὀδοῦν τὰ στοιχεῖα, ὁ ἴδιος ὁ Θεός. 'Ο κόσμος δολιγκρηος μου ἐπιβάλλει τὴν ἀγάτη αὐτὴ και μὸ κραεῖ: ἀγάπα! Και τὴν ἀγαπῶ με ὄλη τὴν ὑπαρξί μου. 'Αγαπῶντας τὴν, νοιώθω ὅτι εἶμαι ένα ἀξεχώριστο μέρος τὴς φύσεως».

Τώρα πειὰ ἡ ἀγάτη τοῦ Τολστόϊ εἶχε γιγαντάσει. Δὲν ήξερε τί ἔλεγε, τί σκεπτόταν, τί ἔκανε. 'Εννοιοθε ένα κενὸ μέσα του και συγχρόνως μιὰ σκοτεινὴ δύναμι: πὸν τὸν ἔσπρωχνε ἀδιάκοπα πρὸς τὴν ἀγαπημένη του. Τὴ λαχταρούσε με ὄλη τὴ δύναμι τὴς ψυχῆς του, και ἦταν πρόθυμος νὰ κόμη τὰ πάντα, γιὰ νὰ γίνη δική του.

'Ενα βράδι τὴ βόηκε μονάχη στο σπίτι της. Τὴν πλησίασε, θέλησε νὰ τὴς μιλήσει, μιὰ ἢ φωνὴ του κόπηκε ἀπὸ τὴ συγκίνηση. 'Εκείνη μαζετύτηκε σ' ἑναίκαν ζαυαπὲ και τὸν κῦτταζε με βλέμμα ἄγριο και τρομαγμένο. 'Ο Τολστόϊ ἔννοιωσε πὸς τὴς προξενούσε φόβο κι' αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ αἰσθάνη ντροπὴ και ὄκτο. 'Ηταν, ὡστόσο, εὐχαραστημένος πὸν τὴς ἔνεπνε

'Ο Λέων Τολστόϊ.

ΜΙΑ ΕΠΙΚΑΙΡΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Η ΠΕΘΕΡΑ ΣΤΟ ΕΔΩΛΙΟ ΤΟΥ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΥ

Γ'

Συνεχίζουμε και στο φύλλο αυτό... τη δίκη των πεθεράδων.

Είνε άγγελος ή διάβολος ή πεθερά;

Τι γνώμη έχουν σχετικάς οι Έλληνες διανοούμενοι;

Τόν λόγον έχει σήμερα πρώτος ο διακεκριμένος λογογράφος και 'Ακαδημαϊκός κ. ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ.

'Ιδού τί μιάς άπαντά:

«Ο μακαρίτης ο Γαβρηλίδης ειπε, νομίζω, το

καλύτερο :

» — 'Η π ε ν θ ε ρ ά παράγεται από το π ά ν θ ρ . Πάνθηρ, πανθηρά, πενθερά.

» 'Αλλά κι' ένας φίλος, αυτή τη στιγμή, μου λέγει ότι στο Λευκωμα μιάς 'Αρσακείαδος είδε αυτό το γνομικό :

» — Πενθερά, άγκάθι μεταξύ δύο ρόδων!...».

'Ο ποιητής κ. ΣΩΤ. ΣΚΙΠΗΣ άπάντησε ως έξης στο ερώτημα του «Μπουκέτου»:

«'Η πεθερά; 'Εξαρτάται. Όταν ζηλεύει, όταν χάνει τη συνείδησι πώς τα χρόνια πέρασαν, γίνεται ήρωϊς κωμειδουλίου ή και πολλές φορές δράματος».

'Ο θεατρικός συγγραφέας κ. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΣΥΝΑΔΙΝΟΣ βρίσκει τις πεθεράδες σχεδόν... άγγέλους.

'Ιδού ή άπάντησί του στο ερώτημά μας:

«Δέν ξέρω αν όλες ή πεθερές είνε όμοιες, πάντως εγώ στην πεθερά μου μιά μοναδική ικανότητα γνώρισα : να επιστρατεύη όλο τον κόσμο, και όσους ακόμα πρώτη φορά γνωρίζει, και να τους πείθει ότι ο προορισμός τους είνε να τής τελειώσουν διάφορες δουλειές της, μηδ' αυτού του φωνιάματος εξαορμμένου. 'Απορώ λοιπόν γιατί όλη αυτή ή κατακραυγή κατά των πεθεράδων. Δέν είνε και τόσο θηρία».

'Ο έκλεκτός ήθολογός κ. ΝΙΚ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ θέτει την πεθερά... εκ ποδών.

'Ιδού τί μιάς άπαντά:

«'Η χριστιανική θρησκεία δέν άναγνωρίζει πεθερά. Το Εύαγγέλιο λέγει : «'Εγκατα-

έστω και αίσθημα φόβου.

— Μαριάννα, τής ειπε. Δέν θα μέ λυπηθής ποτέ λοιπόν; Δέν μπορώ να σου πω πόσο σ'άγαπώ!

Εκείνη μάζεύτερκε ακόμα περισσότερο.

— Είσαι μεθυσμένος, δέν ξέρεις τί λές, του ειπε.

— 'Όχι, δέν είμαι μεθυσμένος. 'Αν μέ βεβαιώσεις πώς δέν αγαπάς τόν Δουκάνσκα, θα σέ κάνω γυναίκα μου.

«Τί ειπα;», σκέρτηκε όταν επρόφερε αυτά τα λόγια. «Θά τα ξαναπαύ και αύριο; Ναι, βέβαια, και τώρα και αύριο!», άποκρινόταν ή συνειδησί του.

— Θά μέ κάνης γυναίκα σου; ρώτησε ή όμορφη κόρη.

Και τόν κύτταξε τώρα μ' ένα ύψος σοβαρό. 'Ο φόβος της είχε περάσει.

— Ναι, Μαριάννα, είμαι τρελλός για σένα. Διάταξε και θα κάνω ό,τι θέλεις...

Λόγια γεμάτα τρέλλα και πάθος έβγαιναν άκράτητα άπ' τó στόμα του.

Μά εκείνη δέν τόν πίστευε. Πάίρνει ποτέ ένας άριστοκόρτης μιά Κιοκασία;

— Φύγε! τού φώναζε.

Μά ο Τολστόϊ έξακολούθησε να τής όρκίζεται ότι θα τήν κάνει γυναίκα του. Τήν έσφιγγε στην άγκαλιά του, τραβίζοντας, παραμυλώντας, τρελλός από άγάπη.

'Εξαρνα ή Μαριάννα γλύστρησε άπ' τήν άγκαλιά του κι' έφυγε έξω από τó σπίτι...

Και ο πόθος του Τολστόϊ για τή νέα αυτή δέν ικανοποιήθηκε ποτέ...

λείψη τόν πατέρα και τήν μητέρα αυτού και προσκολληθήσεται τή γυναίκι αυτού. 'Εσονται δε οι δύο εις σάρκα μίαν». 'Εάν όμως κανένας γαμπρός επιχειρήσει να γίνη «σάρκα μίαν» και μέ τήν πεθερά του, τότε... έσονται οι δύο εις σάρκας... είκοσιεπτά!».

'Η καλλιτέχνις ίδις ΕΛΕΝΗ ΠΑΠΑΔΑΚΗ έχει σχετικάς επιφυλάξεις και... παρασιωπήσεις.

'Ιδού τί λέγει:

«Πεθερά δέν είχα, ούτε έχω, ούτε έγίνα, επομένως δέν μπορώ να έχω πείρα. 'Επειδή όμως κι' εγώ είμαι γυναίκα... και —».

'Η έκλεκτή λογογράφος κ. ΓΑΛΑΤΕΙΑ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ βγάξει τις πεθερές... άθώς περισσότερές!

«Δέν θα μπορούσαμε ποτέ, λέγει, βασιζόμενοι στο έγκλημα της Κάστρου, να δώσουμε ένα γενικό χαρακτηρισμό για τήν πεθερά. Αυτό θα ήταν σαν να λέγαμε όλους τους άνδρες δολοφόνους, κρίνοντας από έναν μόνο».

'Ο γνωστός συγγραφέας και Πρόεδρος τής 'Εταιρείας Ψυχικών 'Ερευνών κ. ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΑΝΑΓΡΑΣ λέγει:

«Τί θα λέγατε για κάποιον που για να χορέψη εξαρνα φρόξ-τρού παίρνει δυό ντάμες; Και τί να ειπή κανείς για τόν δυστυχισμένο που παίρνει δυό γυναίκες μαζί;

» Αν ο γάμος, και μέ μιά μόνον γυναίκα είνε δύσκολος, πώς θα τα καταφέρει κανείς μέ τήν άλλη που παραστέκει άγρυπνη, έτοιμη να... διύλιση τόν κώνωπα και ένθυμουμένη ως εκ περισσοῦ κάθε στιγμή και τόν μακαρίτην;

» Συμπέρασμα για όσους τήν έπαθαν, αν δέν επιθυμούν να γίνουν τρία δέματα όπως ο 'Αθανασόπουλος : να επικαλεσθούν τήν έπικουριαν δυό-τριών... σιβαρών σωφείο, ή τουλάχιστον τας καλές υπηρεσίας τής εγγιγμένου κρυά-Λένης Μητροπολίτου!...».

'Ο διακεκριμένος ήθολογός κ. ΧΡΙΣΤΟΦ. ΝΕΖΕΡ άπαντά ρητά, κατηγορηματικά και τσεκούρατα:

«'Η πεθερά, λέγει, είνε πάντα... πεθερά, μέ τή σημασία που τής δίνει ο λαός».

'Ο έκλεκτός καλλιτέχνης κ.

ΝΙΚ. ΡΟΖΑΝ άπαντά:

«'Εχω τή γνώμη ότι το έλατήριο που κάνει τή γυναίκα κακή, όταν γίνει πεθερά, είνε ή υπερβολική άγάπη της προς τó παιδί της, τó όποιον μοιράζει τήν άγάπη που είχε στη μάνα του, μέ τή γυναίκα του. 'Η μείωσις λοιπόν τής άγάπης του προς τή μητέρα του και ή άρσώσις προς τήν γυναίκα του, κάνει τήν πεθερά άσυναίσθητα κακή.

» Γι' αυτό λοιπόν μπορούμε να πούμε ότι υπάρχουν κακές γυναίκες και όχι ότι έγιναν κακές άφρότου έγιναν πεθερές. Αυτό είνε όλο».

'Ο έκλεκτός καλλιτέχνης κ. ΠΕΡΙΚΑ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ μιάς άπαντά:

«'Η πεθερά είνε... γυναίκα. Κι' ύλες ή γυναίκες είνε ή ίδιες. 'Απορώ λοιπόν πώς περιμένουμε να γίνουν πεθερές για να σχηματίσουμε γνώμη γι' αυτές».

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΕΘΕΡΕΣ

'Η πεθερά μου πέθανε κι' ή καρδιά μου άνοιξε. ('Αρχαία 'Ελληνική).
Πεθερά και νύφη, άστραπές και καταιγίδες. (Ιταλική).

